

THE GREAT CONTROVERSY
CHS. 29,3,25
CZECH

29. Původ zla

Mnohé lidi znepokojuje otázka, jak vzniklo a proč existuje zlo. Vidí, jak zlo působí, jaké přináší strašné následky - utrpení a zkázu - a kladou si otázku, jak se něco takového může stát, jestliže vládne nekonečně moudrý, laskavý a mocný Bůh. Narážejí na tajemství, pro které nenacházejí vysvětlení. Nejistota a pochybnosti je zaslepují natolik, že nevidí pravdy, jasně zjevené v Božím slovu a nezbytné pro záchranu. Některé lidé se při hledání odpovědi na otázku, proč existuje zlo, zabývají věcmi, které nám Bůh nezjevil, a proto nenacházejí odpovědi na své otázky. Lidé, kteří mají sklon k pochybování a chytračení, tím omlouvají svůj odmítavý postoj k Bibli. Jiní nenacházejí uspokojivé vysvětlení otázky zla, protože přežívající tradice a nesprávné výklady zatemnily učení Bible o tom, jaký Bůh je, jaké jsou zásady jeho vlády a jak Bůh řeší problém zla a hříchu.

Není možné vysvětlit původ zla tak, abychom zdůvodnili, proč vůbec existuje. Můžeme však získat dostatek informací jak o vzniku, tak také o konečném řešení otázky zla, aby se prokázalo, že Bůh řeší problém zla spravedlivě a laskavě. Nic jiného nezdůrazňuje Písmo tak výrazně jako skutečnost, že Bůh nenese odpovědnost za vznik zla, že vzpoura v nebi nevznikla proto, že Bůh svévolně odal některé bytosti svou milost nebo se dopustil nějaké chyby v řízení vesmíru. Zlo je vetelec, jehož existenci nelze zdůvodnit. Je tajemné a nelogické; omlouvat je, znamená je hájit. Kdybychom je mohli omluvit, kdybychom našli příčinu, proč vzniklo, přestalo by zlo být zlem. Jedinou definici zla, hříchu, nám podává Boží slovo: je to "přestoupení zákona". Je to projev postoje, který stojí v nepřátelském vztahu k velkému zákonu lásky, základu Boží vlády.

Než se objevilo zlo, vládl v celém vesmíru mír a radost. Všechno bylo v dokonalém souladu s vůlí Stvořitele. Lásky k Bohu byla nad vším, stvořené bytosti si vzájemně projevovaly nesobeckou lásku. Kristus, Slovo, jednorozený Boží Syn, byl jedno s věčným Otcem - jedno v podstatě, jedno v povaze, jedno v úmyslu - jediná bytost v celém vesmíru, která mohla znát všechny Boží plány a úmysly. Skrze Krista stvořil Otec všechny nebeské bytosti. "V něm bylo stvořeno všechno na nebi... - jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti." (Ko 1,16) Celé nebe uznávalo vládu Krista stejně jako vládu Otce.

Protože zákon lásky je základem Boží vlády, záviselo štěstí všech stvořených bytostí na jejich dokonalém souladu se vznešenými zásadami spravedlnosti. Bůh si přeje, aby mu celé stvoření sloužilo z lásky a úcty, která vyvívá z uvědomilého ocenění Božího charakteru. Nemá zájem o vynucenou věrnost a oddanost. Všem dává svobodnou vůli, aby mu mohli sloužit dobrovolně.

Jedna stvořená bytost se však rozhodla, že tuto svobodu zneužije. Hřích vznikl u toho, koho Bůh nejvíce poctil hned po Kristu, kdo mocí a slávou převyšoval ostatní obyvatele nebes. Před svým pádem do hříchu byl Lucifer (Svítlonoš) prvním z cherubínů, svatý a neposkvrněný. "Toto praví Panovník Hospodin: Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, zahradi Boží, ozdoben všemi drahokamy... Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, pobýval jsi na svaté hoře Boží, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů, na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost." (Ez 28,12-15)

Lucifer mohl mít i nadále Boží pøízeò, zástupy andilù by jej dále milovaly a ctily, dále mohl používat své velké nadání pro blaho druhých a k oslavì svého Stvoøitele. Prorok však øíká, "pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro svou skvìlost jsi zkazil svoji moudrost" (Ez 18,17). Poznenáhlu Lucifer v sobì zaèal pìstovat touhu po sebepovýšení. "Své srdce vydáváš za srdce božské." "V srdci sis øíkal:... vyvýším svùj trùn nad Boží hvìzdy, zasednu na Hoøe setkávání... Vystoupím na posvátná návrší oblakù, s Nejvyšším se budu mìøit." (Ez 28,6; Iz 14,13.14) Místo aby vyvyšoval Boha jako svrchovaný objekt lásky a vìrnosti všech stvoøených bytostí, usiloval Lucifer o to, aby získal jejich službu a pocty pro sebe. Tento kníže andilù bažil po poctì, kterou dal vièný Otec svému Synu, a zatoužil po moci, která pøísluøela výhradnì Kristu.

Celé nebe s radostí odráželo slávu Stvoøitele a oslavovalo jej. Všichni uctívali Boha a všechno naplòoval mír a radost. Nebeský soulad však zaèal rušit falešný tón. V myslích bytostí, pro niž byla oslava Boha tím nejvyšším, vyvolávaly snahy po sebevyvyšování neblahé pøedtuchy. Nebeská rada se snažila Lucifera pøesvidìit. Boží Syn mu pøedstavil velikost, dobrotu a spravedlnost Stvoøitele, svatost a nemìnnost jeho zákona. Bùh stanovil øád v nebi, a Lucifer by zneuctil svého Stvoøitele a znièil sám sebe, kdyby se tímto øádem neøídil. Avšak varování, vyslovené v nekoneèné lásce a milosti, vyvolalo jen odpor. Lucifer dovolil, aby ho ovládla žárlivost vůèi Kristu, a zaèal jednat ještì rozhodnìji.

Lucifer zaèal být pyšný na svou slávu, a to živilo jeho touhu po nadvládì. Pocty, které mu nebeš•ané prokazovali, nechápal jako Boží dar a nebyl za ni vdìený svému Stvoøiteli. Vyžíval se ve své slávì a vznešenosti a usiloval o to, aby se vyrovnal Bohu. Zástupy nebeš•anù ho milovaly a ctily. Andilè radostnì provádìli jeho pøíkazy, byl nejvíce obdaøen moudrostí a slávou. Božího Syna však nebeš•ané uznávali za knížete nebes, vždy• byl jedno s Otcem v síle a moci. Kristus se podílel na všech Božích plánech, kdežto Lucifer nebyl do Božích zámìrù tak hluboce zasvìcen. "Proè," ptal se tento mocný andìl, "má být Kristus vyvýšenìjší? Proè má vznešenìjší postavení než já?"

Opustil své místo v bezprostøední blízkosti Boha a zaèal mezi andily zasévat nespokojenost. Pùsobil tajuplnì a skrytì, po urèitou dobu kryl svùj skuteèný úmysl pøedstíranou úctou k Bohu, pøitom se snažil vzbudit nespokojenost se zákony, kterými se nebeské bytosti øídily, a tvrdil, že jsou to zbyteèná omezení. Hlásal, že andilè by se mìli øídit svou vlastní vůlí, protože jsou pøirozenì svatí. Snažil se v nich vyvolat soucit nad sebou tím, že líèil vícì tak, jako by s ním Bùh jednal nespravedlivì, když prokazoval nejvyšší èest Kristu. Tvrdil, že mu nejde o vùtší moc a èest, aby se vyvýšil, ale že chce získat svobodu pro všechny obyvatele nebes, aby se tím dostali na vyšší úroveò bytí.

Bùh ve svém velkém milosrdenství snášel dlouho Luciferovo jednání. Nesesadil ho z jeho vysokého postavení ihned, jakmile poprvé projevil nespokojenost, ani když pozdìji zaèal šíøit své lživé dùvody mezi andily. Trpìl ho v nebi ještì dlouho. Znovu a znovu mu nabízel odpuštìní za podmínky, že uzná svou chybu a podòdí se. Bùh vynaložil úsilí, jaké mùže projevit jen nekoneèná láska a nekoneèná moudrost, aby ho pøesvidìil, že nejedná správnì. Do té doby v nebi nikdo neznal nespokojenost. Lucifer sám zpoèátku nevidìl, kam ho zavede, nepochopil skuteènou podstatu svých pocitù. Když se však ukázalo, že jeho nespokojenost není odùvodnìná, Lucifer se pøesvidìil, že není v právu, Boží požadavky jsou spravedlivé a mìl by je veøejnì uzнат. Kdyby to udìlal, zachránil by sebe i mnoho andilù. V té dobì ještì zcela neodložil vìrnost Bohu. I když opustil své místo cherubína, Bùh by ho jistì znovu dosadil do

jeho služebnosti, kdyby byl ochotný navrátit se k němu, uznat jeho moudrost a spokojit se s úkolem, který mu Bůh vyhradil ve svém plánu. Pýcha mu však nedovolila, aby se podrobil. Umínění hájil své stanovisko, tvrdil, že nepotřebuje ěinit pokání, a dal se plně do boje proti svému Stvořiteli.

Všechny své mistrovské síly a schopnosti použil nyní k tomu, aby oklamal anděly, kteří mu podléhali, a získal jejich sympatie. Dokonce i to, že ho Kristus varoval a radil mu, převertil tak, aby to sloužilo jeho zrádným záměrům. Andělům, kteří ho milovali nejvšeleji a nejvíce mu věřili, namluvil, že s ním Bůh jedná nespravedlivě, nectí jeho postavení a omezuje jeho svobodu. Od nesprávného výkladu Kristových slov přešel k překrucování a k hrubému falšování. Obvinil Božího Syna, že ho chce pokořit před obyvateli nebes. Pokusil se také vyvolat roztržku mezi sebou a anděly věrnými Bohu. Všechny, které nedokázal svést a přetáhnout na svou stranu, obvinil, že jim nezáleží na blahu nebeských bytostí. Obviňoval je přesně z toho, co sám dělal. Aby podepřel svá obvinění, že Bůh s ním jedná nespravedlivě, překrucoval slova i ěiny Stvořitele. Snažil se zmást anděly rafinovanými argumenty o Božích záměrech. Prosté skutečnosti zahalil tajemstvím a zrušeným překrucováním zpochybnil i nejsrozumitelnější Boží výroky. Jeho původní vysoké postavení tak, úzce spjaté s Boží vládou, dodávalo jeho výmyslům větší váhu a svedlo mnohé anděly k tomu, že se k němu připojili ve vzpouře proti Stvořiteli vesmíru.

Bůh ve své moudrosti dopustil, aby satan pokračoval ve svém díle, až nespokojenost přerostla v otevřenou vzpouru. Bylo třeba, aby satan plně rozvinul své plány, aby všichni mohli poznat jejich podstatu a skutečné záměry. Lucifer zaujímal jako pomazaný cherubín vysoké postavení. Nebeské bytosti ho milovaly a on měl na ně velký vliv. Boží vláda zahrnovala nejen obyvatele nebes, ale také všechny světy, které Bůh stvořil. Satan doufal, že podaří-li se mu vtáhnout do vzpoury anděly, podaří se mu to i v případě ostatních stvořených bytostí. S mimořádnou obratností představoval problém ze svého hlediska, snažil se dosáhnout svého cíle lstí a sofistickou. Vyvinul velké úsilí, aby druhé oklamal. Získal velký náskok tím, že používal podvod a klam. Ani věrní andělé nedokázali prohlédnout jeho povahu a rozeznat, kam směřuje jeho působení.

Satan dostal tak vysoké pocty a své jednání tak zahalil tajemstvím, že pro anděly bylo velmi těžké odhalit pravou podstatu jeho vlivu. Pokud se hořích plně nerozvinul, nevypadal tak zlý, jaký ve skutečnosti je. Do té doby se v Božím vesmíru hořích nevyskytl a bezhoříšné bytosti neměly ponětí o jeho podstatě a zhoubnosti. Nemohly vidět, jak strašné následky bude mít odmítnutí Božího zákona. Satan zpočátku maskoval své působení zdánlivou věrností Bohu. Tvrdil, že chce hájit Boží ěst, stálost jeho vlády a dobro všech obyvatel nebes. Rozdmýchával nespokojenost mezi svými podřízenými anděly, ale obratně vzbuzoval dojem, že chce nespokojenost odstranit. Když požadoval, aby Bůh zmínil nařízení a zákony své vlády, dělal to pod záminkou, že tyto změny jsou nutné pro zachování jednoty v nebi.

Bůh mohl při jednání s hořichem uplatnit pouze spravedlnost a pravdu. Satan mohl používat také prostředky, které Bůh používat nemůže - lichocení a lež. Snažil se zfalšovat Boží slovo a nesprávně vykládat andělům záměry Boží vlády. Tvrdil, že Bůh není spravedlivý, když pro obyvatele nebes vydává zákony a nařízení, a že vyžadováním podřízenosti a poslušnosti stvořených bytostí se chce sám vyvýšit. Proto bylo třeba jasně ukázat obyvatelům nebes i všech světů, že Boží vláda je spravedlivá a jeho zákon dokonalý. Satan vzbudil zdání, že se pokouší hájit dobro vesmíru. Proto budou muset všichni pochopit, jaká je jeho skutečná povaha a o ě mu jde. Musel dostat ěas, aby se sám projevil svým zlým působením.

Rozkol, který vyvolal v nebi svým jednáním, svaloval satan na Boží zákon a vládu. Prohlašoval, že všechno zlo je výsledkem Boží vlády. Tvrdil, že chce zlepšit Hospodinovy řády. Proto bylo třeba, aby ukázal podstatu svých požadavků a předvedl, jak budou působit změny Božího zákona, které navrhoval. Odsoudit ho budou muset jeho vlastní činy. Satan od počátku tvrdil, že nevyvolává vzpouru. Podvodník se bude muset odhalit před celým vesmírem.

I když Boží nekonečná moudrost rozhodla, že nemůže déle zůstat v nebi, nebyl satan zahuben. Protože Bůh přijímá jen službu z lásky, musí oddanost stvořených bytostí vycházet z přesvědčení, že Bůh je spravedlivý a laskavý. Obyvatelé nebes a ostatních světů nebyli připraveni pochopit podstatu zla a jeho důsledky, a nemohli by zničení satana chápat jako projev Boží spravedlnosti a milosti. Kdyby byl satan okamžitě zničen, sloužili by Bohu spíše ze strachu než z lásky. Vliv původce zla by nebyl plně odstraněn, nebyl by úplně vymýcen ani duch vzpoury. Bylo třeba nechat zlo dozrát. Pro věčné dobro celého vesmíru musí satan plně rozvinout své myšlenky, aby všechny stvořené bytosti mohly poznat skutečnou podstatu jeho vzpoury proti Boží vládě a aby Boží spravedlnost a milost, i neminnost Božího zákona byly obhájeny jednou provždy.

Satanova vzpoura měla být pro celý vesmír poučením pro všechny budoucí věky, stálým svědectvím o podstatě hříchu a o jeho strašných následcích. Působení satanových myšlenek a jejich následky na lidi i anděly ukáže, jaké plody přináší vzpoura proti Boží autoritě. Dosvědčí, že prospích všech stvořených bytostí zajišťuje Boží vláda a Boží zákon. Tak se dějiny tohoto strašného pokusu o vzpouru stanou pro všechny stvořené bytosti trvalým varováním, které je uchrání, aby nepodlehly lžím o podstatě zla, budou je chránit, aby se nedopustily zla a nemusely nést následky.

Až do konce sporu v nebi se velký uchvatitel nepřestával ospravedlňovat. Když Bůh oznámil, že musí být se všemi svými příznivci z nebe vyhnán, vůdce vzbouřenců otevřeně prohlásil, že pohrdá zákonem Stvořitele. Znovu opakoval své tvrzení, že andělé nepotřebují žádný dozor, že mají mít svobodu jednat podle své vůle, která je povede vždy správně. Odsoudil Boží nařízení jako omezování svobody a prohlásil, že chtěl dosáhnout zrušení zákona, aby obyvatelé nebes zbavil tohoto omezení a aby mohli dosáhnout vyššího a vznešenějšího stupně bytí.

Satan a jeho přívrženci jednomyslně svalovali odpovědnost za svou vzpouru na Krista a prohlašovali, že kdyby je nenapomínal, že by se nikdy nevzbouřili. Protože původce vzpoury a všichni jeho přívrženci umínili a vyzývavě trvali na svém postoji, neúspěšně se pokusili svrhnout Boží vládu a přitom rouhavě tvrdili, že jsou oběmi nespravedlivého útlaku, byli nakonec z nebe vyhnáni.

Stejný postoj, který způsobil vzpouru v nebi, dodnes podněcuje odpor vůči Bohu na zemi. Satan jedná s lidmi podobně, jako jednal s anděly. Jeho myšlenky nyní ovládají lidi, kteří odmítají Boha. Tito lidé se podobně jako satan pokoušejí odstranit omezení Božího zákona a slibují jiným, že přestupováním Božích požadavků získají svobodu. Jestliže jim nikdo hřích vytkne, vyvolá to v nich nenávist a odpor. Když Boží varovná poselství zasáhnou jejich svědomí, svádí je satan, aby se obhajovali a snažili se získat podporu druhých pro své jednání. Místo aby napravili své chyby, projevují odpor vůči tomu, kdo je pokáral, jako by byl jedinou příčinou všech nesnází. Od doby spravedlivého Ábela až podnes se projevuje stejný odpor proti těm, kdo se opovažují vytknout jiným jejich hřích.

Satan svádí lidi k hříchu také tím, že jim falešně představuje Boha, jak to dělal v nebi, když označoval Boha za přisného a panovačného. A když se mu to podařilo, tvrdil, že nespravedlivé Boží požadavky jsou příčinou pádu ělovíka do hříchu, právě tak jako zapříčinily jeho vzpouru.

Viený Bůh však zjevuje svou povahu, sám o sobě říká, že je "Hospodin, Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích; avšak viníka nenechává bez trestu." (2 M 34,6.7)

Vyháním satana z nebe Bůh projevil svou spravedlnost a uchoval ěst své vlády. Když se však dopustil hříchu ělovík, protože podlehl lži odpadlého knížete andělů, Bůh prokázal svou lásku tím, že dal svého jednorozného Syna, aby zemřel za lidstvo, které padlo do hříchu. V nabídce záchrany ělovíka se projevil Boží charakter. Kristův kříž dokazuje celému vesmíru, že Bůh není odpovědný za to, že se Lucifer vydal cestou zla.

Skutečná povaha původce zla se naplno odhalila během zápasu mezi ním a Pánem Ježíšem - v době, kdy Spasitel žil na této zemi. Nic nemohlo satana tak účinně připravit o sympatie andělů a celého věrného vesmíru jako jeho krutý boj proti Vykupiteli světa. Rouhavá žádost, aby se mu Kristus poklonil, jeho troufalost, když vynesl Krista na vrchol vysoké hory a na stěchu svatyně, jeho zákeřný návrh, aby Kristus skočil dolů, neutuchající zloba, se kterou ho pronásledoval z místa na místo a podnicoval knize a lid, aby odmítli Kristovu lásku a aby nakonec volali: "Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!" - to všechno vzbuzovalo údiv a odpor vesmíru.

To satan naváděl tehdejší svět, aby odmítl Krista. Kníže zla vynaložil všechnu svou moc a prohnalost, aby Pána Ježíše zničil. Viděl totiž, že milosrdenství a láska Spasitele, jeho soucit a dobrota ukazovaly světu, jaký Bůh je. Satan se snažil popírat všechno, co Boží Syn řekl, a použil lidi jako své nástroje, aby život Spasitele naplnil utrpením a zármutkem. Lež a překrucování, jimiž se snažil mařit dílo Ježíše Krista, nenávisť projevovaná neposlušnými lidmi, kruté obžaloby Spasitele, jehož život byl nedostižným příkladem služby lásky, to vše vycházelo z hluboko zakořeněné pomstychtivosti. Dlouho zadržovaný oheď závisti a zloby, nenávisť a pomsty se proti Božímu Synu naplno projevil na Golgotě, celé nebe to sledovalo v němé hrůze.

Když byla přinesena velká oběť a Kristus vystoupil na nebesa, odmítl přijmout uctívání andělů, dokud nepředloží Otcí prosbu: "Chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já." (J 17,24) Tehdy zazněla s nevýslovnou láskou a mocí z Otcova trůnu odpověď: "Ať se mu pokloní všichni andělé Boží!" (Žd 1,6) Na Pána Ježíši nezůstala jediná poskvrna. Když skoněilo jeho ponížení, když přinesl svou oběť, bylo mu dáno jméno nad každé jiné jméno.

Teď už bylo jasné, že satan nemá pro své provinění žádnou omluvu. Odhalil svou pravou povahu lháče a vraha. Ukázalo se, že by stejného ducha, který ovládal lidi pod jeho mocí, projevil sám také v nebi, kdyby mu bylo dovoleno vládnout obyvatelům nebe. Tvrdil, že přestoupení Božího zákona přinese svobodu a vyšší úroveň života, ukázalo se však, že přináší jen otroctví a zkázu.

Satanova lživá obvinění Božího charakteru a vlády se ukázala v pravém světle. Satan obvinil Boha, že vyžaduje od stvořených bytostí poslušnost a podřícenost jen proto, aby se sám vyvyšoval; prohlásil, že

Stvořitel vyžaduje od všech sebezapírání, sám však žádné oběti nepožádá. Ukázalo se, že Vládce vesmíru přinesl pro spásu lidstva, které padlo do hříchu, největší oběť, jakou může láska přinést, "v Kristu Bůh usmířil svět se sebou" (2 K 5,19). Prokázalo se také, že Lucifer svou touhou po počtách a vládě otevřel dveře pro vstup hříchu, kdežto Kristus se pokoril a byl poslušný až do smrti, aby hřích zničil.

Bůh projevil svůj odpor ke vzpouře. Celé nebe pochopilo, že se v odsouzení satana a v záchraně člověka projevila Boží spravedlnost. Lucifer tvrdil, že je-li Boží zákon neměnný a trest nevyhnutelný, musí být každý přestupník navždy vyloučen z Boží řízně. Prohlašoval, že hříšné lidstvo nemůže být vykoupeno, a je proto jeho právoplatnou kořistí. Kristova smrt však byla důkazem svědčícím pro člověka, který nelze vyvrátit. Trest vyžadovaný zákonem padl na toho, který je roven Bohu, a člověk může přijmout Kristovu spravedlnost a životem pokání a pokory zvítězit nad mocí satana, podobně jako zvítězil Boží Syn. Tak Bůh zůstal spravedlivý a současně ospravedlňuje všechny, kdo věří v Ježíše Krista.

Ježíš Kristus však nepřišel na zemi, aby tu trpěl a zemřel jen proto, aby zachránil člověka. Přišel také, aby "vyvýšil a zvelebil zákon" (Iz 42,21). Nejen aby obyvatelé tohoto světa správně chápali zákon, ale aby dokázal všem světům ve vesmíru, že Boží zákon je nezměnitelný. Kdyby požadavky Božího zákona bylo možné obejít, Boží Syn by nemusel obětovat svůj život jako trest za jeho přestoupení. Smrt Ježíše Krista dokazuje neměnnost zákona. A oběť, k níž Otce a Syna vedla nekonečná láska, aby hříšníci mohli být zachráněni, ukazuje celému vesmíru - a nic jiného to nemohlo ukázat lépe než tento plán vykoupení - že spravedlnost a milosrdenství jsou základem Božího zákona a vlády.

Při konečném soudu se ukáže, že hřích nelze omluvit. Až se Soudce celé zemi zeptá satana: "Proč ses vzbouřil proti mně a proč jsi mě oloupil o oběť mého království?" nebude původce zla moci uvést žádnou omluvu. Všechna ústa zůstanou zavězena a všechny zástupy vzbouřenců onímí.

Golgotský kříž hlásá, že zákon je neměnný, a současně pro celý vesmír demonstruje, že mzdou hříchu je smrt. Ve smrtelném zvolání Spasitele "Dokonáno jest" zazněl satanovi umíráček. Dlouhotrvající velký spor byl tak s konečnou platností rozhodnut a bylo zaručeno konečné odstranění zla. Boží Syn prošel branami smrti, "aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž řábla" (Žd 2,14). Touha po sebepovýšení přivedla Lucifera k prohlášení: "Vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy... S Nejvyšším se budu měřit." Bůh mu odpověděl: "Pohodím tě na zem jako popel... Zanikneš navěky." (Iz 14,13; Ez 28,18.19) Až přijde "ten den hořící jako pec... všichni, kdo páchají svévolností, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupců; nezůstanou po nich kořen ani větve." (Mal 4,1)

Celý vesmír pozná podstatu i následky hříchu. Konečné a dokonalé odstranění hříchu, které by na počátku vzbudilo v andělech strach a zneuctilo by Boha, nyní ospravedlní Boží lásku a upevní jeho ěst před všemi bytostmi vesmíru, které s nadšením plní Boží vůli a mají v srdcích Boží zákon. Zlo se už nikdy neobjeví. Boží slovo slibuje: "Soužení už podruhé nenastane." (Na 1,9) Stvořené bytosti budou ctít Boží zákon, který satan označil za otrocké břemeno, jako zákon svobody. Prošly zkouškou a obstály v ní, nikdy nepřestanou být věrné Bohu, jehož povaha se před nimi plně prokázala jako nezměrná láska a nekonečná moudrost.

3. Doba duchovního temna

Apoštol Pavel ve svém druhém listu Tesalonickým předpověděl velké odpadnutí, které vyústí v nastolení papežské moci. Napsal, že Kristus den nenastane, "dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení. Ten se postaví na odpor a povýší se nade všechno, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha." Dále apoštol upozorňuje spoluvěřící, že "ta nepravost již působí" (2 Te 2,3.4.7). Již ve své době viděl, jak se do církve vkrádají bludy, které připravují půdu pro vznik papežství.

Poznenáhlu, nejprve pokradmu a v tichosti, později už zjevněji, jak nabývalo na síle a získávalo nadvládu nad myšlením lidí, provádělo "tajemství nepravosti" své podvodné a rouhavé dílo. Téměř nepozorovaně vnikaly pohanské zvyky do křesťanské církve. Kruté pronásledování církve od pohanů utlumilo na čas ochotu k ústupkům a přizpůsobování. Když však pronásledování ustalo a křesťanství proniklo na dvory a do paláců králů, vyměnilo skromnou prostotu, kterou se vyznačoval Kristus a jeho apoštolové, za okázalost a pýchu pohanských knížat a vládců. Na místo Božích požadavků postavilo lidské názory a tradice. Formální obrácení císaře Konstantina na počátku čtvrtého století křesťané přijali s velkým nadšením. Když svět formálně oděný spravedlností vstoupil do církve, rozklad pak postupoval velmi rychle. Zdánilivě poražené pohanství vlastně zvítězilo. Pohanské myšlení ovládlo církve. Pohanské nauky, obřady a pověry byly zapracovány do vírouky a bohoslužby formálních Kristových následovníků.

Kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím vedl k tomu, že se začal prosazovat "člověk hříchu", o němž proroctví předpovědilo, že se bude stavět proti Bohu a vyvyšovat se nad něj. Obrovská soustava falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci - pomníkem jeho úsilí dosednout na trůn, aby vládl zemi podle své vůle.

Satan se kdysi pokusil dosáhnout dohody s Kristem. Přišel za Božím Synem na pouštní pokušení, ukázal mu všechna království světa a jejich slávu a nabídl mu, že všechno odevzdá do jeho rukou, uzná-li Kristus nadvládu knížetě temnoty. Kristus pokáral opovržlivého pokušitele a přinutil ho, aby odešel. Satan však dosahuje větších úspěchů, svádí-li podobným způsobem lidi. Naváděl církve, aby hledala přízeň a podporu u mocných tohoto světa, aby tak získala světské výhody a počty. Tím církve zavrhlá Krista a začala se podřizovat představiteli odpadnutí - římskému biskupovi.

Podle jednoho z hlavních bodů učení římského katolicizmu je papež viditelnou hlavou všeobecné Kristovy církve a je mu svěřena nejvyšší autorita nad biskupy a kněžími na celém světě. Nad to ještě dostal božské tituly. Byl oslovován "Pán Bůh Papež" a byl prohlášen za neomylného (viz Dodatky č. 1 a 2). Vyžaduje úctu všech lidí. Stejný požadavek, který vyslovil na poušti pokušení, klade satan prostřednictvím římské církve stále, a mnozí lidé jsou ochotni mu tuto poctu vzdávat.

Lidé, kteří uctívají a respektují Boha, reagují na tuto rouhavou opovržlivost tak, jako Kristus odpověděl

na požadavek Istivého nepøítele: "Budeš se klanìt Hospodinu, svému Bohu, a jeho jediného uctívat." (L 4,8) Bùh ve svém slovu ani v nejmenším nenaznačil, že ustanovuje nijakého èlovíka hlavou církve. Uèení o papežské svrchovanosti je v pøímém rozporu s uèením Písma. Papež nemùže mít moc nad Kristovou církví, mùže se jen snažit ji uchvátit.

Øímští katolíci obviòují protestanty z kacíøství a ze svévolné odluky od pravé církve. Takové obvinìní však platí spíše jim. Øímská církev odložila Kristovu korouhev a opustila "víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu" (Ju 3).

Satan dobøe vidil, že Písmo lidem umožní, aby odhalili jeho podvody a odolali jeho moci. Vždy• i Spasitel svìta odrážel jeho útoky slovy Písma. Proti každému útoku Kristus nastavil štít vìèné pravdy; bránil se slovy: "Je psáno." Proti každému návrhu protivníka Kristus postavil moudrost a sílu Božího slova. Aby tedy satan udržel svou nadvládu nad lidmi a utvrdil moc papežského uchvatitele, musel lidi udržovat v neznalosti Písma. Bible vyvyšuje Boha a vymezuje lidem jejich místo, proto musí být jeho svaté pravdy utajeny a potlaèeny. Øímská církev pøijala tento zpùsob argumentace. Po staletí bránila rozšiøování Bible. Lidem zakázala Bibli èíst nebo ji mít doma (viz Dodatek è. 3). Bezzásadoví knìží a preláti vykládali její uèení tak, aby podepøeli svá domnílá práva. Tak se papež stal témìø všeobecnì uznávaným zástupcem Boha na zemi a osoboval si moc nad církví i státem.

Satan odstranil to, co mohlo odhalit jeho podvod, a pak už mohl jednat, jak se mu zlíbilo. Biblická prorocství pøedpovídala, že se bude "snažit zmìnit doby a zákon" (Da 7,25). A o to se také pokusil. Aby formálnì obráceným pohanùm poskytl náhradu za uctívání model, a tím usnadnil, aby pøijali køes•anství, zavedl postupnì do køes•anské bohoslužby uctívání obrazù a ostatkù. Nakonec tento systém modloslužby zavedly svými rozhodnutími všeobecné církevní snìmy (viz Dodatek è. 4). Aby dokonal znesvìcující dílo, opovážil se Øím vymazat z Božího zákona druhé pøíkázání, zakazující uctívání obrazù a symbolù, a rozdìlil desáté pøíkázání, aby zùstal zachován jejich poèet.

Ochota ustupovat pohanství otevøela cestu k ještì vìtšímu pøehlížení Boží autority. Prostøednictvím neposvìcených vůdcù církve satan pozmnìl také ètvrté pøíkázání a pokusil se odstranit starobyrou sobotu, den, který Bùh požehnal a posvětil (1 Mo 2,2.3), a na její místo povýšit svátek zachovávaný pohany jako "ctihodný den slunce". Pokus o tuto zmìnu nebyl zpoèátku otevøený a zøejmý. V prvních staletích zachovávali sobotu všichni køes•ané. Rozhodnì uctívali Boha a byli pøesvìdèeni, že Boží zákon je nemìnitelný, proto tak úzkostlivì dodržovali jeho pøedpisy. Satan však chytøe pùsobil prostøednictvím svých pomocníkù, aby dosáhl svého cíle. Aby se pozornost lidu obrátila k nedìli, byl tento den vyhlášen svátkem na poèest Kristova vzkøíšení. V nedìli se pak konaly bohoslužby. Sobota byla dosud pokládána za den odpoìinku a byla stále zachovávána jako svatý Boží den.

Ještì pøed pøíchodem Pána Ježíše satan navedl Židy, aby sobotu zatížili nejpøísniějšími požadavky, takže se její zachovávaní stalo bøemenem. Tím si pøipravil cestu pro to, èeho chtìl dosáhnout. Pak sobotu postavil do nesprávného svìtla. Lidé se na ni dívali s opovržením jako na židovské naøízení. Nedìli považovali køes•ané všeobecnì za den radosti. Satan je pøitom vedl k tomu, aby sobotu prožívali jako den postu, jako smutný a ponurý den, aby tak projevíli svùj odpor k židovství.

Na počátku čtvrtého století vydal císař Konstantin nařízení, kterým vyhlásil neděli za veřejný svátek po celé Římské říši (viz Dodatek è. 5). Den slunce uctívali jeho pohanští poddaní a zachovávali jej i křesťané. Císař se záměrně snažil spojit protikladné zájmy pohanství a křesťanství. Vymáhali to na něm ctizádostiví a po moci toužící biskupové, kteří pochopili, že budou-li křesťané i pohané svítit stejný den, usnadní se pohanům přestup ke křesťanství, a tím vzroste moc a sláva církve. I když mnozí bohabojní křesťané byli postupně vedeni k tomu, že začali považovat neděli za den do jisté míry posvátný, pravou sobotu stále pokládali za Hospodinův svatý den a zachovávali ji podle čtvrtého přikázání.

Velký podvodník tím své dílo neskončil. Rozhodl se, že shromáždí celý křesťanský svět pod svůj prapor a bude jej ovládat prostřednictvím svého pyšného zástupce, který se však prohlašoval za Kristova zástupce. Svého cíle dosáhl za pomoci polovičatě obrácených pohanů a ctizádostivých církevních hodnostářů milujících svět. Ěas od ěasu se konaly velké sněmy, na nichž se scházeli církevní hodnostáři z celého křesťanského světa. Téměř na každém sněmu byla Bohem ustanovená sobota o stupínek snížena, zatímco neděle byla úměrně tomu povýšena. Tak se stalo, že nakonec křesťané uctívali pohanský svátek jako Boží nařízení, biblickou sobotu prohlásili za pozůstatek židovství a na ty, kdo ji zachovávali, uvalovali církevní tresty.

Božímu odpůrci se podařilo vyvýšit se "nade všecko, co má jméno Boží nebo ěmu se vzdává božská pocta" (2 Tes 2,4). Odvážil se zmínit to přikázání Božího zákona, které trvale lidstvu připomíná pravého a živého Boha. Čtvrté přikázání představuje Boha jako Stvořitele nebe a země, a tím ho odlišuje od všech nepravých bohů. Bůh posvětil a oddělil sedmý den jako den odpočinku pro ělovíka právě proto, aby mu připomínal skutečnost stvoření. Mil lidem provždy představovat Boha jako zdroj života, předmět úcty a uctívání. Satan se snaží odvést ělovíka od věrnosti Bohu a od poslušnosti Božího zákona, proto je jeho úsilí naměřeno především proti tomu přikázání, které ukazuje Boha jako Stvořitele.

Protestanté nyní tvrdí, že Kristovo zmrtvýchvstání v neděli učinilo z neděle křesťanskou sobotu. Písmo však pro něco takového neposkytuje žádný důkaz. Ježíš Kristus ani jeho apoštolové tento den nesvětili. Zachovávání neděle jako křesťanského zřízení má svůj původ v oné "tajemné síle nepravosti" (2 Te 2,7), která začala působit již za dnů apoštola Pavla. Kdy a jak uznal Pán tento výplod papežství? Můžeme opravdu odvodnit zmlínu, kterou Písmo nezná?

V šestém století bylo papežství již pevně nastoleno. Za své sídlo si zvolilo císařské místo a římský biskup se prohlásil za hlavu celé církve. Pohanství ustoupilo a bylo nahrazeno papežstvím. Drak dal šelmě "svou sílu i trůn i velikou moc" (Zj 13,2) (viz Dodatek è. 6). Pak začalo období papežského útlaku trvajícím 1260 let, jak je předpověděla prorocká kniha Daniel a Zjevení (Da 7,25; Zj 13,5-7). Křesťané se museli rozhodnout buď se vzdát své ěistoty a přijmout zpohanštělé oběady a bohoslužbu, anebo trávit život ve vězeních, podstoupit smrt na mučidlech, na hranici nebo pod katovou sekerou. Začala se plnit slova Pána Ježíše: "Zradí vás i vaši rodiče, bratři, příbuzní a přátelé a nikteř z vás budou zabiti. A všichni vás budou nenávidět pro mé jméno." (L 21,16.17) Rozhořelo se pronásledování věrných a nabylo větší zbitosti než pronásledování dřívější. Svět se stal velkým bojištěm. Po staletí nalézala Kristova církev útočiště v ústraní a ve skrýších. Prorok to předpověděl slovy: "Žena pak uprchla na poušť, kde jí

Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dví seti šedesát dní." (Zj 12,6)

Nástup římské církve k moci znamenal počátek doby temna. Nakolik vzrůstala její moc, temnota se zviřovala. Z Krista, pravého základu, byla víra přenesena na římského papeže. Místo aby lidé věřili v Božího Syna a očekávali od něho odpuštění hříchů a věnou záchranu, vzhlíželi k papeži, ke kněžím a prelátům, kterým papež udílil určitou moc. Lidé byli uěeni, že papež je jejich pozemský prostředník a že k Bohu se mohou přiblížit pouze jeho prostřednictvím. Dále byli uěeni, že papež stojí na Božím místě, a proto jej musí bezpodmínečně poslouchat. Neuposlechnutí jeho požadavků bylo dostatečným důvodem, aby na přestupníky byly uvaleny nejpřísnější tělesné i duchovní tresty. Tak byl zájem lidí odvrácen od Boha k omylným, bloudícím a krutým lidem, a ještě hůře, k samému kněžeti temnoty, který skrze ně projevoval svou moc. Hřích se zahalil do roucha svatosti. Kdykoli je Písmo zatlačeno do pozadí a ělovík začne považovat sebe za nejvyšší autoritu, můžeme očekávat jen podvod, klam a nepravost. S vyvyšováním lidských nařizení a tradic přichází úpadek, který se projevuje vždy, když lidé opomíjejí Boží zákon.

Pro Kristovu církev nastalo velmi nebezpečné období. Skutečně věrných následovníků Pána Ježíše zůstalo málo. I když tu vždycky byli svědkové pravdy, v určitých dobách se zdálo, že bludy a povíry naprosto zvítězí a že pravé náboženství ze světa zmizí. Lidé zapomínali na evangelium, na druhé straně však byli zatěžováni břemenem přísných požadavků a množily se náboženské obřady.

Představitelé církve lidem vštípovali nejen to, aby vzhlíželi k papeži jako ke svému zástupci před Bohem, ale také aby věřili, že se mohou oěistit od hříchů svými vlastními zásluhami. Daleké pouti, kající skutky, uctívání ostatků, budování kostelů, kaplí a oltářů, placení velkých příspěvků církvi - tyto a mnoho podobných úkolů ukládali lidem a tvrdili, že tak usmíří Boží hněv a získají Boží přízeň - jako by Bůh byl jako ělovík, hněval se pro malichernost a dal se usmířit dary nebo kajícími skutky.

I když vládla nečest, a to i mezi představiteli římské církve, zdálo se, že vliv církve stále roste. Koncem osmého století začali zastánci papežství tvrdit, že v prvních staletích měli římské biskupové stejnou duchovní moc, jakou mají nyní. Aby toto tvrzení podepřeli, potřebovali je doložit nějakým autoritativním dokladem. K tomu je navedl "otec lži". Mniši vyhotovili padělky starých spisů. Najednou se objevila usnesení dávných koncilů, která do té doby nikdo nikdy neviděl, a dokládala, že svrchovaná moc papeže trvá již od nejranějších dob. Církev, která odmítla pravdu, ochotně tyto podvrhy uznala (viz Dodatek ě. 7).

Malá skupina věrných, kteří "stavili na pravém základu" (1 Ko 3,10.11), byla zmatena, když sledovala, jak smetí falešného uěení maří Boží dílo. Nikteří z nich - podobně jako stavitelé jeruzalémských hradeb za dnů Nehemiáše - řkali: "Síla nosičů je podlomena, všude jsou hromady sutin, nejsme schopni hradby dostavit." (Neh 4,4) Unavení stálým bojem proti pronásledování, podvodům, zlu a všem ostatním překážkám, které mohl vymyslet jen satan, aby mařil jejich dílo, ztratili nikteří z věrných stavitelů odvahu. Aby měli pokoj a zajistili své majetky i životy, odvrátili se od pravého základu. Jiní se však pronásledování nezalekli a nebojácně prohlašovali: "Nebojte se jich, pamatujte na Panovníka velikého a budoucího bázeň." (Neh 4,8) Pokračovali v díle s mečem po boku (Ef 6,17).

Stejná nenávisť a odpor vůči pravdě naplňuje Boží nepřátele v každé době a také od Božích služebníků se vyžaduje stejná bdělost a věrnost. Slova, která Ježíš Kristus řekl prvním učedníkům, platí i jeho následovníkům na konci času: "Co vám říkám, říkám všem: Bďte!" (Mk 13,37)

Zdalo se, že temnota houstne. Uctívání model zevšeobecnilo. Před obrazy byly rozsvícovány svíčky, lidé se k nim modlili. Šířily se naprosto nesmyslné pověry a zvyky. Pověry ovládly mysl lidí tak, že zdánlivě úplně potlačily zdravý rozum. Také kněží a biskupové začali milovat zábavy, propadli smyslnosti a zkaženosti. Dalo se jen čekat, že lid, který od nich očekával vedení, upadne do nevědomosti a zkázy.

Papežská domýšlivost postoupila o další krok, když v jedenáctém století papež Řehoř VII. vyhlásil dokonalost římské církve. V prohlášení, které vydal, tvrdil, že církev se nikdy nemýlila a nikdy se nezmýlí, jak to údajně slibuje Písmo. Písmo však nic takového netvrdí. Pyšný papež si zároveň osoboval právo sesazovat panovníky a prohlásil, že jeho rozhodnutí nemůže nikdo změnit, on však má právo zvrátit rozhodnutí všech (viz Dodatek č. 8).

Příkladnou ukázkou tyranické povahy tohoto obhájce neomylnosti je jeho jednání s německým císařem Jindřichem IV. Protože se opovážil nerespektovat autoritu Říma, papež prohlásil, že jej vylučuje z církve a sesazuje z trůnu. Jindřich se obával pohrůzek, že bude opuštěn svými knížaty, které povzbuzoval papežův vyslanec ke vzpoučce, a cítil, že je nezbytné, aby se s Římem usmířil. V doprovodu své manželky a jednoho věrného sluhy překročil uprostřed zimy Alpy, aby se před papežem pokoril. Když dorazil k zámku, kde se Řehoř usídlil, uvedli ho bez jeho průvodců do vnitřního nádvoří a tam jej, v kruté zimě, s nepokrytou hlavou, bosýma nohama a v chatrných šatech, nechali čekat, až papež svolí, že před ním smí předstoupit. Teprve když se po tři dny postil a zpovídal, rozhodl se papež, že mu odpustí. Podmínil to ovšem tím, že císař vyčká, dokud mu papež nedovolí převzít vladařské žezlo a začít vládnout. Povzbuzený tímto vítězstvím, začal Řehoř prohlašovat, že je jeho povinností krotit pýchu králů.

V jakém protikladu je pýcha tohoto velekněze s pokorou a laskavostí Pána Ježíše, který stojí u dveří lidského srdce a prosí, aby mohl vstoupit a přinést odpuštění a pokoj, a který učil své učedníky: "Kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem." (Mt 20,27)

V následujících staletích docházelo k dalšímu rozmnožování bludů v učení římské církve. Ještě před vznikem papežství vzbuzovalo učení pohanských filozofů pozornost a ovlivňovalo církve. Mnozí domněle obrácení křesťané i nadále lpěli na zásadách pohanské filozofie. Sami ji dále studovali a přesvědčovali ostatní, aby ji používali jako prostředku pro šíření vlivu mezi pohany. Tím se do křesťanské vírouky dostaly závažné bludy. Mezi nimi zaujala přední místo nauka o přirozené nesmrtelnosti člověka a nesmrtelnosti jeho vědomí. Toto falešné pohanské učení se stalo základem, na němž Řím vybudoval vzývání svatých a uctívání Panny Marie. Z něho vzniklo také bludné učení o věčných mukách hříšníků v pekle, které papežství záhy vneslo do vírouky.

Tak byla připravena cesta pro zavedení ještě dalšího pohanského výmyslu, který Řím nazývá oěistcem a používá k zastrášení důvěřivých a pověrčivých lidí. Toto bludné učení tvrdí, že existuje jakési místo

útrap, kde duše lidí, kteří si nezaslouží věčné zatracení, musí pykat za své hříchy, a odtud budou vpuštěni do nebe, až se od svých hříchů očistí (viz Dodatek è. 9).

Øím potøeboval ještì další vynález, aby mohl tìžit ze strachu a špatností svých pøivržencù. Tímto výmyslem bylo uèení o odpustcích. Øím slíboval plné odpuštění hříchù, a to minulých, pøítomných i budoucích, a osvobození od utrpení a trestù všem, kdo se zúèastní tažení a válek za rozšíøení pozemské vlády papeže, když budou trestat jeho nepøátele a hubit všechny, kdo se odvažují upírat mu duchovní nadvládu. Kníží uèili lid, že dají-li církvi peníze, mohou se zbavit hříchù a mohou také vysvobodit duše svých zemøelých pøatel, které byly odsouzeny k muèení v plamenech. Takto Øím plnil své pokladnice a vydržoval svou nádheru, pøepych a neøestný zpùsob života lidí, kteří o sobì prohlašovali, že jsou zástupci Pána, který nemìl kam složit hlavu (viz Dodatek è. 10).

Obøad veèeøe Páni, který popisuje Písmo svaté, byl nahrazen modloslužebnou obítí pøi mši. Kníží pøedstírali, že svým nesmyslným mumláním promìoují obyèejný chléb a víno ve skuteènè "tìlo a krev Ježíše Krista" (Kardinál Wiseman: Skuteèná pøítomnost tìla a krve našeho Pána Ježíše Krista v poøehnané eucharistii, dokázaná z Písem, kap. 8, odd. 3, odst. 26). S rouhavou opovázlivostí veøejnì prohlašovali, že mají moc tvoøit Boha, Stvoøitele všech vìcí. Od køes•anù pak pod trestem smrti vyžadovali, aby vyznávali víru v tento blud, který uráží Boha. Mnozí to odmítli, a byli odsouzeni k smrti (viz Dodatek è. 11).

Ve tøináctém století byl zøízen nejstrašnější ze všech nástrojù papežství - inkvizice. Pøedstavitele církevní hierarchie k tomu navedl sám kníže zla. Pøi jejich tajných poradách ovládal jejich zkaženou mysl satan a jeho andílè, zatímco nevidìn stál uprostøed nich Boží andìl, který zaznamenával jejich hrùzná usnesení a zapisoval strašné èiny, o kterých se lidé nemìli nikdy dovìdìt. "Veliký Babylón" byl "opojen krví svatých". Zohavená tìla milionù muèedníkù volala k Bohu, aby nad touto odpadlickou mocí vykonal pomstu.

Papežství se stalo krutovládcem svìta. Králové a císaøové se podrobovali naøízením øímského papeže. Zdálo se, že papež rozhoduje o èasném i věném osudu lidí. Po staletí vìtšina køes•anù pøijímala uèení Øíma v plném rozsahu a bez výhrad, uctivì konala jeho obøady a zachovávala jeho svátky, ctìla a štìdøe podporovala jeho knìze. Øímská církev nedosáhla nikdy vìtší dùstojnosti, velkoleposti a moci. Avšak "poledne papežství bylo pùlnocí svìta" (J. A. Wylie, Dìjiny protestantizmu, díl 1, kap. 4). Nejen prostí lidé, ale ani kníží témìø vùbec neznali Boží slovo. Pøedstavitelè církve - tak jako kdysi farizeové - nenávidìli svìtlo, které odhalovalo jejich hřích. Když odstranili Boží zákon, který je mìøítkem spravedlnosti, uplatòovali neomezenou moc a oddávali se neøestem bez hranic. Vládl klam a podvod, hrabivost a prostopášnost. Lidé se neštítìli žádného zloèinu, aby dosáhli bohatství nebo postavení. Paláce papežù a prelátù byly místem nejohavnìjších smilstev. Nikteøí z papežù se dopustili tak odporných zloèinù, že se je svìtští vládcì snažili sesadit jako netvory, jejichž špatnost již nelze trpìt. Po staletí nezaznamenala Evropa pokrok ve vìdìní, umìní, ani v rozvoji civilizace. Køes•anstvo bylo ochromeno morálnì i intelektuálnì.

Stav, v jakém se nacházel svìt pod øímskou nadvládou, byl strašným naplnìním slov proroka Ozeáše: "Mùj lid zajde, protože odmítá poznání. Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnu tebe... Zapomniš na zákon svého Boha; i já zapomenu na tvé syny." "Není vìrnost ani milosrdenství ani poznání Boha v zemi.

Kletby a pøetváøka, vraždy a krádeže a cizoložství se rozmohly, krveprolití stíhá prolitou krev." (Oz 4,6.1.2) Takové následky pøineslo odmítnutí Božího slova.

25. Boží zákon je neminný

"Tu se otevřel Boží chrám v nebesích, a bylo v něm vidět schránu jeho smlouvy." (Zj 11,19) Schránka neboli truhla Boží smlouvy je ve svatyni svatých, v druhém oddělení svatyni. Při službě v pozemském svatostánku, který je "obrazem a stínem nebeské svatyni", vstupoval velekněz do tohoto oddělení pouze ve veliký Den smíření, aby svatyni očistil. Proto sdělení, že se otevřel Boží chrám v nebi a bylo vidět truhlu jeho smlouvy, odkazuje na otevření svatyni svatých v nebeské svatyni v roce 1844, kdy tam vstoupil Kristus, aby vykonal závěrečné dílo smíření. Lidé, kteří vírou sledovali svého Velekněze, když zahájil službu ve svatyni svatých, postřehli také truhlu Boží smlouvy. Studium otázky svatyni pochopili změnu služby Spasitele a poznali, že nyní slouží před schránou Boží smlouvy a nabízí svou krev za hříšníky.

Truhla v pozemském svatostánku ukryvala dvě kamenné desky, na nichž byla vyryta přikázání Božího zákona. Truhla obsahovala pouze desky zákona a přítomnost Božích přikázání jí dodávala hodnotu a svatost. Když se v nebi otevřel Boží chrám, viděcí uviděli schránu Boží smlouvy. Ve svatyni svatých nebeské svatyni je uchováván Boží zákon - zákon, který Bůh vydal za hřmíní hromu na Sinaji a zapsal svým prstem na kamenné desky.

Boží zákon v nebeské svatyni je velký originál. Přikázání zaznamenaná na kamenné desky a zapsaná Mojžíšem do knih jsou jeho přesným opisem. Lidé, kteří přijali tuto důležitou pravdu, pochopili svatost a neminnost Božího zákona. Pochopili jako nikdy předtím význam Spasitelových slov: "Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona." (Mt 5,18) Boží zákon je zjevením Boží vůle a projevem jeho charakteru, proto musí trvat navěky "jako věrný svědek v nebi". Bůh nezrušil ani jediné přikázání, nezminil ani jediné písmeno nebo háček. Žalmista prohlásil: "Věni, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo." "Všechna jeho ustanovení jsou věrná, spolehlivá navěky a navždy." (Ž 119,89; 11,7.8)

Uprostřed Desatera je zapsáno čtvrté přikázání, jak bylo původně ohlášeno: "Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dílat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dílat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytce ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý." (2 M 20,8-11)

Boží Duch zapůsobil na srdce lidí, kteří studovali Písmo. Došli k přesvědčení, že nevědomě přestupovali toto přikázání, protože nesvětili den odpočinku Boha Stvořitele. Začali hledat důvody, které vedly k zachování prvního dne týdne - neděle - místo dne, který posvětil Bůh. V Bibli nenašli jediný doklad, že Bůh zrušil čtvrté přikázání nebo přenesl požehnání ze soboty na jiný den. Upřímně se snažili poznat a naplnit Boží vůli. Když poznali, že přestupují Boží zákon, pocítili hlubokou bolest v srdci a projevíli svou věrnost Bohu tím, že začali zachovávat svatou Boží sobotu.

Některé lidé vynaložili mnoho opravdového úsilí, aby jejich přesvědčení vyvrátili. Všem bylo jasné, že

byla-li pozemská svatyně kopií svatyně v nebi, pak zákon uložený v pozemské truhle je přesným opisem zákona uloženého v nebi, a že přijmout pravdu o nebeské svatyni znamená také uznat požadavky Božího zákona a tím i závaznost zachování soboty podle čtvrtého přikázání. To je důvod, proč se projevil tak rozhodný odpor proti výkladu Písma, který objasňoval Kristovu službu v nebeské svatyni. Lidé se pokoušeli zavolat dveře, které Bůh otevřel, a otevřít dveře, které Bůh zavřel. Avšak Pán, který "když otvírá, nikdo nezavře, a když zavírá, nikdo neotevře," prohlásil: "Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavolat." (Zj 3,7.8) Kristus otevřel dveře, to znamená, že zahájil službu ve svatyni svatých. Z otevřených dveří nebeské svatyně zazářilo světlo a ukázalo nám, že zákon, který je tam uschován, obsahuje také čtvrté přikázání. Co Bůh ustanovil, člověk nemá právo zrušit.

Lidé, kteří přijali poznání o prostřednické službě Ježíše Krista a o neměnnosti Božího zákona, pochopili, že tyto pravdy obsahuje kniha Zjevení ve 14. kapitole. Poselství uvedené kapitoly obsahuje trojnásobné varování (viz Dodatek č. 38) a málo připravit obyvatele země na druhý příchod Pána Ježíše. Zpráva "nastala hodina jeho soudu" ukazuje na závěrečné dílo Kristovy služby pro záchranu lidstva. Oznamuje pravdu, jež musí znít, dokud Spasitel neukončí službu Příkladovce a nevrátí se na tuto zemi, aby vzal svůj lid k sobě. Soud, který začal roku 1844, musí pokračovat tak dlouho, dokud nebude rozhodnuto o údělu všech lidí, živých i mrtvých, proto potrvá až do konce doby milosti. Aby se lidé mohli připravit na to, aby při soudu obstáli, poselství je vyzývá: "Bojte se Boha a dejte mu čest," "poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod." K jakému výsledku povede přijetí těchto poselství, ukazují slova: "Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši." Je nezbytné, aby lidé zachovávali Boží zákon, a tak se připravili na soud. Podle tohoto zákona bude při soudu Bůh posuzovat povahu lidí. Apoštol Pavel napsal: "Ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona... Nastane den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude soudit..., co je v lidech skryto." Dodává k tomu ještě: "Ospravedlnění budou, kdo zákon svými činy plní." (Ø 2,12-16) Člověk potřebuje víru, aby mohl plnit Boží zákon, protože "bez víry není možné zalíbit se Bohu". A "cokoli není z víry, je hřích" (Žd 11,6; Ø 14,23).

Poselství prvního anděla lidem vyzývá, aby se "báli Boha a vzdali mu čest", aby ho uctívali jako Stvořitele nebe a země. Naplnit to mohou pouze poslušností jeho zákona. Kniha Kazatel radí: "Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí." (Kaz 12,13) Jestliže člověk neplní Boží přikázání, Pán nemůže od něj přijmout ani projev úcty. "V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání." "Odvrací-li se někdo od slyšení Zákona, i jeho modlitba je ohavností." (1 J 5,3; Pø 28,9)

Povinnost uctívat Boha vyplývá z toho, že je Stvořitel, jemu vděčí všichni za to, že existují. Kdykoli Bible uvádí, že Bůh má nárok na úctu a uctívání před pohanskými modlami, vždy to odvoduje doklady jeho stvořitelství. "Všechna božstva národů jsou bůžci, ale Hospodin učinil nebe." (Ž 96,5) "Ke komu mne chcete připodobnit, aby mi byl roven? praví Svätý. K výšini zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno?" "Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil...: Já jsem Hospodin a jiného už není." (Iz 40,25.26; 45,18) Žalmista prohlásil: "Vizte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe." "Přistupme, klaďme se, klekněme, skloďme kolena před Hospodinem, který nás učinil." (Ž 100,3; 95,6) Nebeské bytosti uctívají Boha a udávají jako důvod, proč to považují za svou povinnost: "Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc,

nebo• ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest." (Zj 4,11)

Zjevení 14. kapitola vyzývá lidi, aby uctívali Stvořitele. Proroctví pak také popisuje skupinu lidí, kteří na základě trojnásobného poselství zachovávají Boží přikázání. Jedno z přikázání přímo ukazuje na Boha jako Stvořitele. Ve čtvrtém přikázání se totiž říká: "Sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha... V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku (sobotu) a oddělil jej jako svatý." (2 M 20,10.11) O sobotě Pán také nechal napsat, že je "znamením..., abyste viděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh." (Ez 20,20) Zdůvodnění zní: "V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe a zemi, ale sedmého dne odpočinul a oddechl si." (2 M 31,17)

"Význam soboty jako památníku stvoření spočívá v tom, že stále zpřítomňuje pravý důvod, proč Bohu náleží úcta" - protože je Stvořitel a my jsme jeho stvoření. "Sobota je proto pravým základem bohoslužby, protože učí tuto velkou pravdu účinněji než cokoli jiného. Pravý důvod pro uctívání Boha - nejen pro uctívání sedmého dne, ale pro uctívání Boha vůbec - je dán rozdílem mezi Stvořitelem a jeho stvořeními. Tato úžasná skutečnost nemůže nikdy zastarat a nesmí upadnout v zapomnění." (J. N. Andrews, Dějiny soboty, kap. 27) Proto Bůh ustanovil sobotu už v ráji, aby tuto pravdu lidem provždy připomínal. Pokud skutečnost, že Bůh je náš Stvořitel, bude důvodem, proč ho máme uctívat, potud bude sobota znamením a památníkem této skutečnosti. Kdyby všichni lidé zachovávali sobotu, nasměrovala by jejich myšlenky a city ke Stvořiteli jako k předmětu úcty a uctívání a nikdy by se z nich nestali modláři, lidé Bohu nevěrní a nevěřící. Zachovávání soboty je znamením věrnosti pravému Bohu, tomu, "kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod" (Zj 14,7). Z toho vyplývá, že poselství, které vyzývá lidi k uctívání Boha a zachovávání jeho přikázání, je zvláště• vybízí k tomu, aby dodržovali čtvrté přikázání.

Vedle lidí, kteří zachovávají Boží přikázání a mají víru v Ježíše, představuje poselství třetího anděla další skupinu a vyslovuje proti jejím bludům důrazné varování: "Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhořlení." (Zj 14,9.10) K porozumění uvedeného poselství je třeba správně pochopit použité symboly. Co představuje šelma, socha (nebo také obraz) a cejch neboli znamení?

Série proroctví, která používají uvedené symboly, začíná ve 12. kapitole knihy Zjevení drakem, který se pokusil zahubit Krista při jeho narození. Ve Zjevení 12,9 se vysvětluje, že drak je satan. To on podnítl Heroda, aby se snažil Ježíše zabít. Hlavním satanovým nástrojem v boji proti Kristu a jeho lidu v prvních staletích křesťanské éry byla římská říše a její převažující pohanské náboženství. Proto drak, i když především představuje satana, v druhé řadě symbolizuje pohanský Řím.

Třináctá kapitola (verše 1-10) popisuje jinou šelmu, která "byla jako levhart". Drak jí dal "svou sílu i trůn i velikou moc". Tento symbol, jak viděla většina protestantů, představuje papežství, které převzalo moc, vládu a autoritu dřívější pohanské římské říše. O šelmě podobné levhartovi se říká: "A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě... A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho přibytku, všem, kdo přebývají v nebi. A bylo jí dáno, aby vedla válku proti svatým a aby nad nimi zvítězila. Dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou." Popis se téměř doslovně shoduje s popisem malého rohu z knihy Daniel 7. kapitoly a nepochybně představuje papežství.

"A mla moc po ètyøicet dva mìsíce." "Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelnì ranìná." Dále prorok uvádí: "Kdo má jít do zajetí, pùjde do zajetí. Kdo má zemøít meèem, musí meèem zemøít." Ètyøicet dva mìsícù je tøi a pùl roku, neboli 1260 dnù ze 7. kapitoly knihy Daniel, doba, v níž mla papežská moc utlaèovat Boží lid. Toto období, jak bylo uvedeno v pøedchozích kapitolách, zaèalo nadvládou papežství v roce 538 po Kr. a skonèilo roku 1798. V uvedeném roce francouzská armáda zajala papeže, a papežská moc tím utrpila smrtelnou ránu. Splnilo se proroctví: "Kdo má jít do zajetí, pùjde do zajetí."

Pak proroctví uvádí další symbol. Prorok píše: "Vtom jsem vidìl jinou šelmu, jak vyvstala ze zemì: mla dva rohy jako beránek." (Zj 13,11) Vzhled této šelmy i zpùsob jejího zrodu naznaèují, že pøedstavuje mocnost, která se od pøedchozích liší. Bùh pøedstavil proroku Danielovi velká království, která vládla svìtem, jako divé šelmy. Postupnì povstávaly, když "ètyøi nebeské vìtry rozbouøily velké moøe" (Da 7,2). V 17. kapitole knihy Zjevení andìl vysvìtlil, že "vody" pøedstavují "národy, davy, rasy a jazyky" (Zj 17,15). Vìtry jsou symbolem válek a bojù. Ètyøi nebeské vìtry bojující na velkém moøi znázorùují dobyvaènè válek a pøevraty, jimiž se jednotlivá království dostávala k moci.

Avšak šelma s beránèími rohy "vyvstala ze zemì". Tato mocnost nemusela porazit jiné národy, aby se postavila na jejich místo. Takto pøedstavený národ musel vzniknout na dosud neobydleném území a postupnì a v klidu vyrùst ve velký národ. Nic takového se nemohlo stát ve Starém svìtì, pøelidnìném mezi sebou soupeøícími národy, v rozbouøeném moøi "národù, davù, ras a jazykù". Tuto mocnost musíme hledat na západní polokouli.

Který národ Nového svìta nabýval v roce 1798 na moci, zaèal rùst k síle a velikosti a upoutávat pozornost svìta? Výklad symbolu neponechává žádné otazníky. Jediný národ odpovídá údajùm tohoto proroctví, které zcela jistì odkazuje na Spojené státy americké. Když øeènící a dìjepisci popisují vznik a vzestup tohoto národa, neuvìdomile opakují myšlenky i témìø doslovné znìní prorockého popisu. Šelma podle proroctví "vyvstala ze zemì". Jak uvádíjí nìkteøí pøekladaelé, slovo "vyvstala" znamená doslova "vypuèela nebo vyrostla jako rostlina". A jak jsme již uvedli, musel tento národ vzniknout na dosud neosídleném území. Význaèný spisovatel popisuje vznik Spojených státù a mluví o "tajemství jejich vzniku z prázdna". Øíká: "Nehluènì jako semínko jsme vyrostli ve velmoc." (G. A. Townsend, *The New World Compared with the Old*, str. 462) Dublinský deník psal v roce 1850 o Spojených státech jako o podivuhodné mocnosti, která "se zrodila" a "v tichu zemì nabývala dennì na síle a hrdosti" (*The Dublin Nation*). Edward Everett øekl v kázání o otcích poutnících, zakladatelích tohoto národa: "Hledali nìjaké zapadlé místo, v jehož skrytosti a odlehlosti by byli bezpeèni a kde by malá církev z Leidenu mohla prožívat svobodu svìdomí. Pohleíte na rozsáhlá území, která dobyli bez boje, ... vztyèili na nich prapor køíže." (Projev pronesený v Plymouthu, Massachusetts, 22. prosince 1824, str. 11)

"Mla dva rohy jako beránek." Rohy podobné beránèím naznaèují mládí, nevinnost a laskavost. Výstižnì charakterizují Spojené státy v dobì, kterou prorok vidìl jako dobu jejich vzniku, tedy rok 1798. Mnozí z køes•anských vyhnancù, kteøí jako první pøišli do Ameriky a tam hledali útoèištì pøed útlakem králù a nesnášenlivostí knìží, chtìli založit vládu na pevném základu obèanské a náboženské svobody. Svè názory vyjádøili v Prohlášení nezávislosti, které vyslovilo velkou zásadu, že "všichni lidé se narodili sobì rovní a mají nezadatelné právo na život, svobodu a úsilí o štìstí". Ústava zaruèuje všem lidem právo na sebeurèení. Pøedpokládá, že zástupci zvolení všeobecným hlasováním budou vydávat zákony a øídit

se jimi. Ústava zaručila také náboženskou svobodu a každý směl uctíval Boha podle vlastního svědomí. Republikánství a protestantismus se staly základními zásadami národa. Tyto principy jsou tajemstvím jeho moci a úspěchu. Utlačovaní a pokošovaní lidé z celého křesťanského světa se obraceli k této zemi se zájmem a s nadějí. Miliony lidí se vydaly k jejím břehům a Spojené státy se zařadily mezi nejmocnější národy Země.

Šelma s beráňemi rohy však "mluvila jako drak". "Z pověšení té první šelmy vykonává veškerou její moc. Nutí zemi a její obyvatele, aby klekali před první šelmou, které se zahojila její smrtelná rána, ... rozkazuje obyvatelům země, aby postavili sochu té šelmy, která byla smrtelně zraněna mečem, a pøece zůstala naživu." (Zj 13, 11-14)

Beráňe rohy a dračí hlas symbolické šelmy ukazují na zásadní rozpor mezi tím, co tak představený národ říká a co dělá. "Mluvení" národa představuje rozhodnutí jeho zákonodárných a soudních orgánů. V nich se popírají liberální a mírové zásady, které si tento národ vytyčil jako základ své politiky. Předpověď, že bude mluvit "jako drak" a bude vykonávat "veškerou moc té první šelmy" jasně naznačuje, že v tomto národě vyrostle nesnášenlivost a pronásledování jako u mocností, které představuje drak a šelma podobná levhartu. Proroctví, že šelma se dvěma rohy bude nutit "zemi a její obyvatele, aby klekali před první šelmou," naznačuje, že tato mocnost silou prosadí určité nařízení, která budou počtou papežství.

Toto nařízení bude v přímém rozporu se zásadami její vlády, jejími svobodnými institucemi, jasnými principy obsaženými v Prohlášení nezávislosti, s duchem ústavy. Zakladatelé Spojených států se moudře snažili zabránit, aby státní moc zasahovala do záležitostí církví, protože by to nevyhnutelně vedlo k nesnášenlivosti a pronásledování. Ústava stanoví, že "Kongres nevydá zákon, kterým by se zavádělo náboženství nebo kterým by se zakazovalo jeho svobodné vyznávání," a že "k přijetí do jakékoli veřejné funkce ve Spojených státech nebude požadováno žádné osvědčení o náboženské příslušnosti." Státní úřady mohou něco v oblasti náboženství nařídit jen tehdy, bude-li hrubým způsobem ohrožena zásada národní svobody. Rozpor mezi zásadami a jednáním není větší, než jak jej vyjadřuje proroctví. Šelma s beráňemi rohy je sice na pohled čistá, laskavá a neškodná, ale přitom mluví jako drak.

"Rozkazuje obyvatelům země, aby postavili sochu té šelmy." Tím je jasně udána forma vlády, v níž zákonodárná moc spočívá v rukou lidu. Je to nejpřeléhavější potvrzení toho, že uvedené proroctví označuje Spojené státy.

Co však představuje socha nebo také obraz šelmy? Jak má vypadat? Jde o napodobení první šelmy, které zhotoví šelma s dvěma rohy. Říká se o ní, že je sochou šelmy. Abychom poznali, jak socha vypadá a jak má být vytvořena, musíme prozkoumat charakteristiku první šelmy, to je papežství.

Když raná církev tím, že opustila prostotu evangelia a přijala pohanské obřady a zvyklosti, přestala být čistou církví Ježíše Krista, pozbyla Božího Ducha a Boží moc. Pak hledala podporu u světské moci, aby ovládla svědomí lidí. Výsledkem bylo papežství, církev, která ovládla státní moc a používala ji k prosazování svých záměrů - zvláště pro trestání "kacířství". Mají-li Spojené státy vytvořit sochu šelmy, musí náboženská moc ovládnout státní správu tak, že ji církev bude využívat k uskutečnění svých cílů.

Kdykoli církev dostala světskou moc, použila ji k trestání lidí, kteří se odchýlili od jejího učení. Protestantské církve, které se řídily vzorem Říma tím, jak se spojovaly se světskými vládami, projevovaly podobnou snahu omezit svobodu svědomí. Příkladem toho je dlouhodobé pronásledování nekonformních členů anglikánskou církví. V šestnáctém a sedmnáctém století byly tisíce jinak smýšlejících (nekonformních) kazatelů nuceno opustit své sbory a mnozí z nich, kazatelé i prostí členové, byli trestáni pokutami, vězňi, mučení i popravováni.

Odpadnutí vedlo ranou církev k tomu, že hledala podporu u světské moci, a tím připravila cestu ke vzniku papežství - šelmy. Apoštol Pavel napsal, že nastane odpadnutí a objeví se "žlovík nepravosti" (2 Te 2,3). Odpadnutí v církvi připraví také cestu pro vznik obrazu šelmy.

Bible říká, že před druhým příchodem Pána Ježíše nastane náboženský úpadek podobný náboženskému úpadku v prvních staletích. "V posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádci, bezhlaví, nadutí, budou mít rádi rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat." (2 Tm 3,1-5) "Duch výslovně praví, že v posledních dobách nikdo neodpadne od víry a přidrží se těch, kteří svádí démonskými naukami." (1 Tm 4,1) Satan bude působit "kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky". Lidé, kteří "nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila," budou ponecháni "moci klamu, aby uvěřili lži" (2 Te 2,9-11). Až nastane takový náboženský úpadek, přinese stejné ovoce, jaké zplodil v prvních staletích.

Velkou rozdílnost vyznání mezi protestantskými církvemi nikdo lidé pokládají za jistý důkaz, že se nelze ani násilím pokusit tyto církve sjednotit. A přece po léta lze pozorovat v protestantských církvích silnou a stále rostoucí snahu dosáhnout jednoty na základě společných věroučných bodů. Pro dosažení takové jednoty by nutně musely být postaveny mimo diskuzi ty body věrouky, v nichž jsou patrné rozpory - i kdyby z biblického hlediska byly sebedůležitější.

Charles Beecher (význačný americký kazatel) prohlásil ve svém kázání v roce 1846, že duchovenstvo "evangelikálních protestantských církví" je "od počátku pod silným tlakem čisti lidského strachu, žije, pracuje a dýchá v prostředí naprosto zkaženém a musí se v každé hodině obracet k nižší složce své povahy, aby se přimilo nemluvit o pravdě, a sklonit se před mocí odpadlictví. Neprožil něco podobného už Řím? Neprožíváme stejný vývoj jako římská církev? Jaký máme výhled? Další všeobecný koncil. Světové církevní shromáždění. Evangelickou alianci a všeobecné jednotné vyznání víry." (Kázání "The Bible a Sufficient Creed", pronesené ve Fort Wayne, Indiana, dne 22. února 1846) Až k tomu všemu dojde, bude scházet už jen krok, aby se naprostá jednota prosadila násilím.

Až se přední církve Spojených států sjednotí v těch bodech věrouky, které stejně zachovávají, a ovlivní stát, aby prosadil jejich nařízení a podpořil jejich ustanovení, protestantská Amerika tím vytvoří obraz římské církevní vlády, jehož nevyhnutelným výsledkem bude zavedení civilních trestů pro lidi, kteří se nepodvolí.

Šelma se dvěma rohy "nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé

ruce nebo na èele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není oznaèen jménem té šelmy nebo èíslicí jejího jména." (Zj 13,16.17) Varování tøetího anděla zní: "Kdo kleká pøed šelmou a pøed její sochou, kdo pøijímá její cejch na èelo èi na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení..." "Šelma", o které mluví toto varování - k jejímuž uctívání nutí dvourohá šelma - , je první šelma podobná levhartu ze Zjevení 13. kapitoly, to znamená papežství. "Socha šelmy" pøedstavuje onu formu odpadlého protestantizmu, která vznikne, až budou protestantské církve hledat pomoc státu k prosazování své vírouky. Zbývá ještě vysvětlit termín "cejch šelmy".

Proroctví varuje pøed uctíváním šelmy a její sochy a pak øíká: "Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteøí zachovávají Boží pøíkázání a vírnost Ježíši." (Zj 14,12) Protože lidé, kteøí zachovávají Boží pøíkázání, jsou líèeni jako protiklad tìch, kdo uctívají šelmu, její sochu a pøijímají její cejch, vyplývá z toho, že zachovávání Božího zákona na jedné stranì a jeho nerespektování na druhé stranì rozliší ctitele Boha a ctitele šelmy.

Zvláštním poznávacím znamením šelmy, a tím také její sochy, je pøestupování Božích pøíkázání. O malém rohu, neboli o papežství, prorok Daniel napsal: "Bude se snažit zmìnìt doby a zákon." (Da 7,25) Apoštol Pavel oznaèuje stejnou mocnost slovy "èlovìk høíchu", který se bude vyvyšovat nad Boha. Jedno proroctví doplòuje druhé. Jedinì tím, že zmìnìlo Boží zákon, mohlo se papežství vyvyšovat nad Boha. Kdo bude vídomì zachovávat takto zmìnìný zákon, bude vzdávat nejvyšší poctu moci, která zmìnu provedla. Poslušnost papežských zákonù bude znamením vírnosti papeži namísto vírnosti Bohu.

Papežství se pokusilo zmìnìt Boží zákon. Druhé pøíkázání, které zakazuje uctívání obrazù a soch, ze zákona vypustilo a ètvrté pøíkázání pozmnìlo tak, že naøizuje zachovávat první den v týdnu - nedìli - místo sedmého dne, soboty. Obhájcì papežství však tvrdí, že druhé pøíkázání vypustili proto, že je obsaženo už v prvním pøíkázání, a je tedy zbyteènè. Snaží se všechny pøesvídèit, že vykládají zákon pøesnì tak, jak Bùh chtìl, abychom mu rozumìli. Podle nich to pøece nemùže být zmìna pøedpovìzená prorokem. Prorok však mluví o úmyslné, zámìrné zmìnì: "Bude se snažit zmìnìt doby a zákon." Zmìna ètvrtého pøíkázání odpovídá pøesnì prorocké formulaci. Takovou zmìnu provedla pouze øímská církev. Tím se papežská moc zjevnì vyvýšila nad Boha.

Praví ctitelé Boha se budou zvláš• vyznaèovat zachováváním ètvrtého pøíkázání, protože je znamením stvoøitelské Boží moci a svìdectvím, že Bùh má právo na to, aby ho èlovìk uctíval. Ctitelé šelmy se naopak budou vyznaèovat tím, že se budou snažit odstranit tento památník Stvoøitele a budou vyvyšovat ustanovení Øíma. Právì v otázce nedìle papežství poprvé zaèalo prosazovat své opováživé požadavky (viz Dodatek è. 39) a poprvé požádalo státní moc o podporu, aby vynutilo zachovávání nedìle jako "dne Pánì". Když Bible mluví o "dni Pánì", mluví vždy o sobotì, nikoli o nedìli. Ježíš Kristus prohlásil: "Syn èlovìka je pánem i nad sobotou." (Mk 2,28) Ètvrté pøíkázání øíká: "Sedmý den je den odpoèinutí Hospodina." Ústy proroka Izaiáše oznaèuje Hospodin sobotu jako "mùj svatý den" (Iz 58,13).

Èasto opakované tvrzení, že sobotu zmìnìl Ježíš Kristus, vyvracejí jeho vlastní slova. V Kázání na hoøe Pán Ježíš prohlásil: "Nedomnívejte se, že jsem pøišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepøišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a zemì, nepomine jedinè písmenko ani jediná èárka za Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jedinè z tìchto nejmenších pøíkázání a tak uèil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a uèil, ten

bude v království nebeském vyhlášen velkým." (Mt 5,17-19)

Protestanté všeobecně uznávají, že Písmo neposkytuje oprávnění ke změně soboty. Jednoznačně se to poznává v tiskovinách vydávaných americkými společnostmi "American Tract Society" a "American Sunday School Union". Jedna z těchto tiskovin poznává, že "Nový zákon nikde výslovně nepřikazuje zachovávání neděle, prvního dne týdne, ani nedefinuje zásady, které se k ní vztahují." (George Elliott, The Abiding Sabbath, str. 184)

Jiná protestantská tiskovina uvádí: "Až do Kristovy smrti nedošlo k žádné změně dne odpočinku;" a "z textu Nového zákona je zřejmé, že (apoštolové) nedali výslovný příkaz, aby byl zrušen sedmý den, sobota a zachovávání první den týdne." (A. E. Waffle, The Lord's Day, str. 186-188)

Římská církev uznává, že sobotu změnila jejich církev, a prohlašují, že zachováváním neděle uznávají protestanté autoritu římské církve. V "Katolickém katechizmu křesťanského náboženství" se v odpovědi na otázku, který den se má zachovávat podle čtvrtého přikázání, říká: "Podle Starého zákona byla svátcem dnem sobota; avšak církev, poučená Ježíšem Kristem a řízená Duchem Božím, nahradila sobotu nedělí, takže nyní svítíme první, a nikoli sedmý den. Neděle nyní nahrazuje den Páně a je dnem Páně."

Jako důkaz autority katolické církve uvádí katoličtí pisatelé "právní přeložení odpočinku ze soboty na neděli, čemuž se podrobují i protestanté; ... nebo zachováváním neděle uznávají autoritu církve zřizovat svátky a jejich nerespektování považovat za hřích." (Henry Tuberville, An Abridgment of the Christian Doctrine, str. 58) Co jiného je tedy změna soboty než znamením, cejchem moci římské církve - "cejchem šelmy"?

Římská církev se svých nároků na pozemskou vládu nevzdala. Jestliže svět a protestantské církve přijímají den odpočinku ustanovený touto církví a odmítají biblickou sobotu, uznávají vlastní její mocenské nároky. I když se přitom odvolávají na tradici nebo na autoritu církevních Otců, popírají právní zásadu, která je dává od Pána, že totiž "Bible, a jedině Bible, je náboženskou autoritou protestantů". Katolíci mohou sledovat, jak se tyto církve samy obelhávají a úmyslně zavírají oči před skutečností. Když hnutí, které se snaží prosadit nucené zachovávání nedělního klidu, nachází kladnou odezvu, může se radovat a těšit se, že časem se možná celý protestantský svět vrátí pod prapor římské církve.

Katolíci prohlašují, že "když protestanté zachovávají neděli, uznávají tím proti své vůli autoritu (katolické) církve" (Mgr. Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today, str. 213). Vynucují-li protestantské církve zachovávání neděle, vynucují tím vlastní uctívání papežství, šelmy. Kdo poznal požadavek čtvrtého přikázání, a přesto se rozhodne zachovávat nikoli pravý, ale falešný den odpočinku, uctívá moc, která ho ustanovila. Tím, že vynucují náboženskou povinnost státní mocí, zřizují církve šelmě sochu. Proto bude vynucené zachovávání neděle ve Spojených státech vynuceným uctíváním šelmy a její sochy.

Křesťané v minulých dobách však zachovávali neděli v domnění, že tím zachovávají biblickou sobotu. I dnes jsou ještě v každé církvi, římskokatolickou církev nevyjímaje, opravdoví křesťané, kteří upřímně

vìdí, že nedìle je Bohem ustanovený den odpoèinku. Bùh pøijímá jejich upøímnost a poctivost. Když však bude zachovávání nedìle pøíkázáno zákonem a svìt bude seznámen s tím, co je to sobota - pravý den odpoèinku, pak bude každý, kdo pøestoupí Boží pøíkázání a bude poslouchat pøíkazy vydané Øímem, uctívat papežství více než Boha. Bude uctívat øímskou autoritu a moc, která vynutila zachovávání nedìle, naøízené Øímem. Bude uctívat šelmu a její sochu. Když lidé odmítnou ustanovení - o nimž Bùh prohlásil, že je znamením jeho moci - a budou místo niho uctívat to, co Øím považuje za znamení své svrchovanosti, pøijmou tím znak oddanosti šelmì - "cejch šelmy". Teprve až bude tato otázka lidem jasnì vyložena a až lidé budou postaveni pøed volbu mezi Božími pøíkázáními a lidskými pøíkazy, tehdy ti, kdo pøijmou lidskou autoritu, dostanou "cejch šelmy".

Poselství tøetího andìla pøináší nejzávažnìjší varování, jaké kdy Bùh lidem poslal. Musí se jednat o hrozný høích, když vyvolává Boží hnìv bez milosti. Lidé nezùstanou v nejistotì o této dùležité otázce. Svìt bude pøed tímto høíchem varován, døíve než na něj dopadnou Boží soudy. Všichni lidé musí vidìt, proè je Bùh bude trestat, aby mìli možnost se trestu vyhnout. Podle proroctví první andìl pøinese své poselství "každé rase, kmeni, jazyku i národu". Varování tøetího andìla, které je èástí toho trojnásobného poselství, bude rozšíøeno stejným zpùsobem. Proroctví také uvádí, že poselství bude hlásat mocným hlasem andìl letící prostøedkem nebeské klenby, a proto na sebe upoutá pozornost celého svìta.

V závìru zápasu mezi dobrem a zlem se celé køes•anstvo rozdílí na dvě skupiny - jednu budou tvoøit lidé, kteøí zachovávají Boží pøíkázání a víru v Ježíše, a druhou ti, kdo uctívají šelmu, její sochu a pøijímají její cejch. Až církve a stát spojí svou moc, aby donutily "malé i veliké, bohaté i chudé, svobodné i otroky" (Zj 13,16), aby pøijali "cejch šelmy", Boží lid vytrvá a "cejch šelmy" nepøijme. Prorok na ostrovì Patmos vidìl, "jakoby jiskøící moøe ... a ty, kteøí zvítìzili nad dravou šelmou, nesklonili se pøed jejím obrazem a nenechali se oznaèit èíslicí jejího jména. Stáli na tom jiskøícím moøi, mìli Boží loutny a zpívali píseò Božího služebníka Mojžíše a píseò Beránkovu." (Zj 15,2.3)